

Mijn naamloze thuis

De dag dat de lijster zwijgt zie ik mijn heilplaats in de top van een statig staketsel. Het lijkt op de wind te wiegen, naar mij te wuiven alsof het fluistert van kom en zoek de sporten van mijn ladder. Ik weet waar ik wil zijn. Ik wil wonen in één van die ranke torens die oprijst uit een heilig veld.

Mijn tred is zo licht en zoekend, ik laat geen sporen na. Mijn adem vormt in mijn cadans telkens weer een nieuwe nevelsliert. Ik zie een lichtje dwalen, voor mij uit, over ongebaande paden. Het schijnt fel en wordt weer klein alsof het adem haalt. Mijn pad is zoekend, richtingloos, en ik wend mijn ogen af, laat mij niet verleiden. Ik zoek die heilplaats in de hoogste toppen van de bomen. Stap voort, schrijd verder.

Wanneer het donker wordt leg ik mijn hoofd op een bed van mos. Vlij mij tegen elfenbankjes aan. Het woud omarmt me, koestert mijn zoektocht en kust me in slaap.

Ik stap voort, schrijd verder in dagen en nachten. Ik hoop dat ik loop concentrische cirkels.

Dan vang ik een glimp, zie ik even weer die wiegende, wuivende toren. Ik wil geloven dat ik iets dichterbij ben gekomen. Schijnbaar leidt geen weg daar heen. Staat niemand op de uitkijk, om te zien of ik ooit kom.

Mijn zoektocht koester ik en ik proef in mijn tranen geen spijt, alleen heimwee, de vaagste aller gevoelens. Daarboven had ik alle landen kunnen zien. Om mij heen kunnen draaien tot ik duizelig werd van al die beelden, de overdaad aan uitzicht. Zelfs als ik mijn ogen sloot, had ik je kunnen zien, tot ik je vond.

Als ik daar aan denk, woon ik tevreden in mijn onvervulbare verlangen.